



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 105/2020
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА, са ..., ... – ..., чији је пуномоћник Слободан Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ББ са ..., чији је пуномоћник Добрила Милетић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 363/19 од 21.10.2019. године, у седници одржаној дана 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 363/19 од 21.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 363/19 од 21.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 1278/17 од 10.04.2019. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 100.000,00 динара, и то на име претрпљених физичких болова износ од 40.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова за страх износ од 30.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због повреде угледа и части износ од 30.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 10.04.2019. године, као дана пресуђења, до коначне исплате. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље према туженом којим је тражила да јој тужени на име претрпљених физичких болова плати износ од још 10.000,00 динара, на име душевних болова за претрпљени страх плати износ од још 20.000,00 динара и на име душевних болова због повреде угледа и части износ од још 20.000,00 динара, као и у погледу законске затезне камате од дана подношења тужбе до пресуђења, као неоснован. Трећим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати износ од 78.700,00

динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 363/19 од 21.10.2019. године, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке, а жалба туженог одбијена као неоснована.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП. („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), а ради уједначавања судске праксе и разматрања правних питања у интересу равноправности грађана.

Тужиља је доставила одговор на ревизију.

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Наиме, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а указивањем на допринос тужиље настанку штете заправо се оспорава утврђено чињенично стање и висина досуђене накнаде штете, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, због чега је одлучено као у првом ставу изреке. Осим тога, позивање туженог на правноснажну судску одлуку различите садржине, не указује на другачији правни став и другачију примену материјалног права, јер правилна примена права у овој врсти спорова, као и оцена основаности захтева за накнаду нематеријалне штете и њена висина, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 21.11.2017. године, као вредност предмета спора у овој парници означен је износ од 150.000,00 динара. Како се у

конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Одбијен је захтев за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију применом члана 154 став 1 ЗПП.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић